

klar os, hvilken Suppedas Ministeriet sidder i med alt det Væsen. Jeg siger da til dette Ministerium, der har gjort Forsvarssagen til sin Livsag og har ladet 10 Aar gaa hen uden at faae udrettet det Allermindste, og for hvilket det Hele nu ligger i det allerværste Virvar, det nogenfinde har ligget, nei, kom saa tilbage til 1865—66, da forstod man, hvorledes man i Overensstemmelse skulde søge at fremme de store Samsundssopgaver her. Da nedsatte en Regjering, som havde Tillid ogsaa hos sine Modstandere, en alfidig Kommission til Overveielse af disse Spørgsmaal og til at fremkomme med Forslag, der holdt sig indenfor det, som Landet efter sin Eyne kunde magte til Forsvarsvæsenet. Saaledes skulde man bære sig ad. Det nuværende Ministerium kan det ikke nytte at gaa den Vej, det er sikkert, at dette Ministerium kan kun ogsaa forkludre denne Sag, saa længe det bliver. Først naar vi faae et Ministerium, der staar saaledes, at det har Tillid, grundet Tillid til forskjellige Sider, kan der optages Forhandlinger om Forsvarssagen med Nytte.

Blot et Par Ord om Justitsministerens Optreden med Hensyn til Finantsbevillinger. I Motiverne til sit Forslag om overordnede Politindgifter, som han har forelagt i Landstinget, siger han, at han har brevverlet med Finantsministeriet og forvisset sig om, at der ikke fra dette Ministeriums Side habdes Noget at erindre imod, at den ommeldte Udgift afholdtes af Statskassen. Det er en meget let Maade, hvorpaa man kommer til Penge fra Statskassen. Justitsministeriet skriver over Gangen til Finantsministeriet; dette svarer ja, og saa faas strax en Anvisning paa Statskassen, som kan blive større eller mindre efter de forskjellige Politimestres Indstillinger. Der tales ikke en Gang som i Rigsraadsgrundloven om, at der er holdt Ministerraad, og at det er vedtaget i Statsraad og deslige. Nei, blot en Brevvevling mellem et Par Ministre; saa var det færdigt, og saa fandt den paaagjældende Minister at burde søge den fornødne Hjemmel, og denne fornødne Hjemmel var Kongens Underskrift paa en saakaldt Lov fire Dage efter, at Rigsraaden var sendt hjem. Det var Politiloven. Men interessantere eller alvorligere er Ministeriets Straffelov af 2den November. I Motiverne fremsættes Noget — det er Justitsministeren, der gjør det ligesom ved den forrige Lov — som maa antages at være ham indgivet af vore konserverative Klubber og deres Talsmænd, thi noget mere Forbavtende har jeg aldrig set skrevet fra en Ministers Side. Der tales i disse, — og det forekommer mig, at det passer saa

udmærket til, hvad der staar i et Blad, som hedder „Uvisen“, og i andre Organer — om „Løgnagtige og tendentløse Ophidselser, hvorfors den (Befolkningen) systematisk er gjort til Gjenstand“; der tales om, at „jælv Optræderinger til Voldsgjerninger og Brandstiftelser ere blevne fremførte offentlig“, og alt dette er sket „i det bevidste og vel overlagte Viemed at demoralisere Befolkningen og nedbryde Agtelsen for Ovrigheden“. Endvidere hedder det: „Denne samvittighedsløse og samsundssoppløsende Agitation havde allerede paa flere Maader haaret Frugt“ osv., og efter derpaa at have omtalt det af os alle fordomte Tilfælde, nemlig Mordattentatet paa Conseilspræsidenten, kommer Justitsministeren atter tilbage til at sige: „En paa Folkets Demoralisation forsætlig rettet Agitation“, og saaledes forklæres det i det Uendelige, indtil han slutter med, at Salg af Vaaben skal behandles som Salg af Gift og deslige. Jeg har noget Kjendskab til den politiske Bevægelse i Landet i Sommer, og jeg maa sige, at efter mit Kjendskab til den er det en i høieste Grad tendentløs og usand Skildring, Justitsministeren har bygget paa der. En Befolkning, der er behandlet paa den Maade, vilde intetsteds i Verden have taget det saa roligt, som det danske Folk tog det, og en Opposition, der igjennem Marckter er bleven trakteret paa den Maade, som sket er, dels som Opposition i sit Lovlige Hverv og dels som enkelte Medlemmer, vilde aldrig i den Grad have kunnet holde sig vægten og været sine Venner til at blive paa Lovens Grund, kun brugende Lovens Midler, som den Opposition, der her sidder, har gjort. Og naar der er Tale om, at man forsætlig har søgt at demoralisere Befolkningen, tror jeg, at det er i den Grad at vende Sagen paa Hovedet, at lige det Modsatte er sket. Man har netop moraliseret for Befolkningen, man har søgt at indgyde den Agtelse for Lovene, Afsty for Lovbrud, og opfordret den til Taalmodighed, til nøie Sagttagelse af, hvad der var sket, og til kun at vige for skjulte eller andre Magtmidler. Det er i Virkeligheden at moralisere for Befolkningen. Det er ikke at demoralisere den. Saa jævnt, saa roligt, saa dæmpende er netop Agitationen efter min Erfaring foregaaet her i Landet, og jeg har ikke nogen ringe Erfaring deri, ikke saa lidt Kjendskab dertil. Jeg vil benytte Leiligheden til at udtale min Protest her mod det Skandtskrift, havde jeg nær sagt, mod den danske Opposition. Paa dette Grundlag er det saa, man bygger det saakaldte Tillæg til Straffeloven nogle Dage efter, at man har sendt Rigsdagen hjem, skjøndt man naturlig